

Un finançament singular?

written by Jaume Gras i Bartrolí | 25 de juny de 2024

Us recordeu del *Millor finançament de la història de Catalunya*? Tots sabem que la maquinària autonomista té molta traça per generar eslògans i consignes. N'hi ha un fotimer. Per triar i per vendre i específics per tots els àmbits i colors de la política regional. Els publicistes de la recreació i manipulació política a Catalunya tenen molta pràctica. Només cal crear un eslògan i tota la cort política i mediàtica el repeteix fins a fer-ne un encanteri. A Catalunya predominen els creadors de la sedació a cop d'eslògan. És cert que elaboren els seus encantalls per incidir en una de les poblacions més crèdules, acrítiques i atonyinades d'occident. No tota n'està, d'atonyinada està clar. A la Catalunya de la sangonera n'hi ha una part considerable que en treu gran profit.

No fa ni vint-i-cinc anys, com he dit, es van empescar allò del *Millor finançament de la història de Catalunya* i tots sabem com ha acabat. Com sempre. Més espoli. Més espoli i un milió i mig de foresters nous que van servir per incrementar els ingressos generals –els de la Generalitat i també els de l'Estat– abans que la crisi del totxo ho dinamités tot. Ho recordeu? Doncs ara hi tornen amb una estratègia similar, gairebé idèntica. Tots sabem que sense llibertat, això de l'autonomia no dona per gaire.

A Catalunya molts es fan l'orni, i per aquesta raó ningú passa comptes ni avalua res perquè les necessitats del règim, i de qui el comanda a Catalunya, són tan peremptòries, el dia a dia és tan punyent, les hipoteques són tan elevades, que la política es converteix en un simple vodevil mentre el pinyol dels negocis observa la millora del seu compte de resultats.

No em direu que no tingui gràcia aquesta nova crossa publicitària del *Finançament singular*. Com si el finançament

que té Catalunya per malviure i controlar a la població no ho fos de singular. **Com si, a més, ser singular comportés a la força ser més just o l'excel·lència. El finançament de Catalunya és singular per què des de fa un munt d'anys ens escuren un terç de l'esforç fiscal dels catalans com no ho fan a ningú més.** Tot això no es podria fer sense l'estreta col·laboració dels nostres autonomistes rondinaires que de tant en tant es queixen. Com ara. Sobretot quan venen eleccions. Actes, estudis, declaracions, solidaritat corporativa, favors... fum. Des de fa quaranta-cinc anys formen part d'aquest muntatge.

Cal recordar-ho? Som-hi. Per la via directa l'espoli autonomista va començar fa un munt d'anys. Entre els anys 1986 i el 2006 van "volar" de Catalunya més de 165.000 milions d'euros i a mesura que s'ha anat incrementant el PIB català, també amb l'augment de la importació de gent de fora, el flux de diners que marxa cap a la solidaritat hispana s'ha disparat exponencialment. Ara són més de 22.000 els milions que volen cada any. L'any 2014 el govern de torn espanyol ho va publicar i no ho ha tornat a fer mai més: 14.000 milions d'euros, després de molt estira-i-arronsa.

Aquesta és la pessigada més forta perquè va directament a la vena dels contribuents del Principat. La majoria d'aquests pagadors són els que van a l'escola, a la universitat, al metge i viatgen en transports públics o en la malmesa i esquifida xarxa viària. Moltes carreteres ara les asfalten a trossos, a pedaços, com durant l'època de Franco, però sense el cabasset. No s'acaba aquí la transfusió solidària. Tot això és sabut. És avorrit, però cal repetir-ho. Dels diners que cada any el govern de l'Estat ha d'invertir directament a Catalunya, per què l'Estat ho vol així, i s'hi compromet només de boca, n'arriben uns quants i els que no ho fan van a parar, sovint, a la Comunitat de Madrid que sempre sobrepassa les previsions inicials dels pressupostos aprovats també pels autonomistes catalans, des de fa un munt d'anys. Si no ho fa

el món convergent, és el món republicà tan castís que ens ha tocat viure. Recordo amb quin desfici que corria fa uns anys el senyor Puigcercós pels passadissos de las Cortes per arribar a temps a votar a favor uns pressupostos del PSOE. Any rere any, any rere any, i des que en fa... Tot és molt complicat, diuen. Altres afirmen que "A la taula d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat".

El resultat d'aquesta tenalla macabra és el següent. Les infraestructures són les mateixes, amb el desgast pertinent pel pas inexorable del temps i més petites i obsoletes perquè han vingut dos milions de persones importades perquè els partits autonomistes i la seva cort tingui *cash*. Els CAPS, els hospitals, les carreteres, les escoles/barracots, en general són els mateixos equipaments de fa vint-i-cinc anys, però amb un 30% més de la població que no són hologrames. Catalunya ha crescut tant, en tant pocs anys, que fins i tot els nostres espavilats autonomistes no han tingut ni recursos, ni temps, ni potser ganes de preparar infermeres, professors, mestres, metges indígenes per atendre a tothom. I també els han d'importar. No és el primer cop que s'ha fet aquesta operació. Els anys seixanta venien pobles sencers de l'Espanya meridional amb els serveis eclesiàstics inclosos. Com veieu, tenen un projecte de país extraordinari.

Sembla exagerat, però no ho és gens. La destrossa econòmica encara és molt més bèstia tot i que els nostres il·lustres autonomistes reclamen més mà d'obra barata, com si aquesta gent no fes servir les carreteres, els trens, els hospitals i les escoles. Com si fossin certament hologrames un cop han acabat de treballar.

El nostre *règim especial* és encara més descarnat perquè al marge d'aquest dèficit vital del dia a dia, l'Estat central ha de generar per sobreviure per les seves coses un deute descomunal –any rere any– que també incrementa el nostre passiu col·lectiu sense que a Catalunya no hi arribi ni cinc d'aquest deute general. És un deute socialitzat, però les

inversions del deute, siguin per sous o altres *afaires*, han anat a parar a altres regions del Reino. Un deute, amb els seus interessos, que si no hi ha un cataclisme universal s'haurà de pagar. Els catalans també.

No digueu que tot això no és singular. Aquesta situació és tan singular que ja la va denunciar Ramon Trias Fargas els anys vuitanta tot just quan s'iniciava la cursa autonòmica. L'economista ja va veure de quin peu calçaven i ho va denunciar sense embuts fa... quaranta-quatre anys! Els que s'havien de plantar no ho van fer i van optar per l'alternativa pràctica. Com sempre. L'alternativa de la Taula d'en Bernat.

Trias Fargas entenia que tanta complexitat retòrica feia mala pinta. Ell, que era un expert! El gran economista no era gens partidari de les ocurrencies, en aquest cas del recaragolament semàntic i embolic legal que van començar a elaborar els funcionaris de l'Estat que tenen molt de poder i són molt decidits. Tanta retòrica el va fer parlar clar.

“Jo crec”, deia en una intervenció en la comissió on es debatien les bases del finançament de les autonomies, “Jo crec, que si ens hem d'entendre, cal parlar clar d'entrada i deixar-nos de filigranes semàntiques que, o bé no passen de senzilla coqueteria dialèctica o, en qualsevol cas, volen amagar les intencions que tots ja veiem venir de força lluny. Amb el pretext de defensar les arques de l'Estat, prepararien alguns una punta de llança contra el cor financer de les autonomies. No ens enganyem, estem en aquest moment, i no té gaire sentit que ho amaguem davant d'un tema vital de repartiment de sobirania. Sense recursos econòmics, les autonomies són una ficció.” *

Clar i català. L'autonomia és una ficció que entenem ha servit per pagar el personal que se n'ha fet càrrec durant aquest any i per materialitzar despeses corrents i d'inversió ben ajustades a les directrius de l'Estat. Res més. Des de

l'esclat de la crisi de 2008, el país ha entrat en una davallada sostinguda i imparabile acompanyada per una despersonalització desmesurada a conseqüència del turisme i la immigració massiva.

L'autonomisme i els autonomistes saben que han fracassat estrepitosament. Políticament i administrativament. Saben que aquest règim, com a eina per resoldre els problemes més elementals dels catalans, és un cadàver. Saben que l'autonomia, per fer-nos lliures, sempre ha estat una il·lusió. Una eina per a la contenció.

*Del llibre: *Narració d'una asfíxia anunciada*. Ramon Trias Fargas (2011)